

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2039/2015
05.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Јелена Младеновић, адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника ... из ..., чији је пуномоћник Биљана Бјелетић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1000/2014 од 23.07.2015. године, у седници одржаној 05.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1000/2014 од 23.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву Пп 380/2013 од 27.12.2013. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду број 77/2011 од 10.01.2011. године. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом плати 258.750,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1000/2014 од 23.07.2015. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је старосни пензионер, по занимању дипломирани правник. На основу уговора о раду закљученог 07.10.2008. године, тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време за послове заменика директора предузећа. Решењем Скупштине града ... од 25.02.2010. године тужилац је постављен за вршиоца дужности директора туженог предузећа до постављења директора а најдуже једну годину, а решењем истог органа од 29.10.2010. године тужилац је разрешен те функције на лични захтев. По ступању на дужност вршиоца дужности директора предузећа, тужилац није закључио нови уговор о раду, а после разрешења у периоду од 08.11. до 17.12.2010. године користио је годишњи одмор. Спорним решењем број 77/2011 од 10.01.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, због престанка потребе за његовим радом, јер је укинута радно место заменика директора предузећа. Ови послови су укинати Правилником о организацији и систематизацији послова који је донет 15.12.2010. године и објављен 30.12.2010. године, а ступио је на снагу 07.01.2011. године. Тужени је 01.12.2010. године закључио уговор о раду на одређено време са ББ за послове правни референт за које је прописан VI степен стручне спреме, а 31.05.2011. године са њом је закључен уговор о раду на неодређено време за послове стручни сарадник за маркетинг и цене, које радно место је утврђено Правилником о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 21.02.2011. године. Дана 01.07.2011. године са туженим је засновала радни однос на одређено време ВВ, дипломирани правник, на пословима стручног сарадника за правна и кадровска питања, на ком радном месту је повећан број извршилаца наведеним актом о систематизацији од 21.02.2011. године. Тужени је 17.10.2011. године закључио уговор о раду на неодређено време са ГГ са VII степеном стручне спреме за послове референт за кадровска питања.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили члан 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09) у вези са чланом 182. истог закона, када су одбили захтев тужиоца за поништај спорног решења од 10.01.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањеног обима посла.

Одредбом члана 182. Закона о раду, прописано је да послодавац ако откаже уговор о раду запосленом у случају из члана 179. тачка 9. овог закона, не може на истим пословима да запосли друго лице у року од шест месеци од дана престанка радног односа. Ако пре истека рока из става 1. овог члана настане потреба за обављањем истих послова, предност за закључивање уговора о раду има запослени коме је престао радни однос.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, по оцени Врховног касационог суда одлучивање нижестепених судова је засновано на правилној примени материјалног права.

Правилником о организацији и систематизацији послова који је донет 15.12.2010. године укинута су послови заменика директора предузећа за чије обављање је тужилац 07.10.2008. године закључио уговор о раду на неодређено време. Укидање послова које је тужилац обављао представља организациону промену која је довела до престанка потреба за његовим радом, а што је био разлог за доношење решења о отказу уговора о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, због чега је спорно решења од 10.01.2011. године законито.

Ревизијским наводима се у претежном делу указује да је тужени повредио право тужиоца из члана 182. Закона о раду, с обзиром да је на одређеним пословима запослио друга лица у периоду који гравитира дану доношења спорног решења, а није их понудио тужиоцу. Врховни касациони суд ове наводе оцењује неоснованим, зато што према околностима овог случаја нису испуњени услови за примену члана 182. Закона о раду. Наиме, тужиоцу је престао радни однос 10.01.2011. године, тако да је тужени био дужан да у периоду од шест месеци – до 10.07.2011. године, у случају настанка потребе за обављањем послова заменика директора предузећа, прво тужиоцу понуди закључивање уговора о раду за те послове с обзиром да је услов за давање предности да су у питању „исти послови,“ дакле, послови на којима је запослени радио у време отказа уговора о раду. С обзиром да тужени са ББ, ВВ и ГГ није закључио уговор о раду за послове заменика директора предузећа, због чијег укидања је престала потреба за радом тужиоца, нема услова за примену члана 182. Закона о раду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**